

RECULL DE PREMSA

25/02/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

PREMSA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
25/02/14	El pressupost per a inversions a Reus serà de 2 MEUR / DIARI MES TARRAGONA	6	1
25/02/14	ÉVOLE: «EL ESPECTADOR ES ADULTO» / INFORMACION (ED. ALICANTE)	7	1
25/02/14	PELLICER ANUNCIA UN INCREMENT AL PRESSUPOST D'INVERSIONS D'1, 1 MEUR / DIARI MES TARRAGONA	8	1
25/02/14	CONFERENCIA DEL ALCALDE DE REUS I EL ESTADO DE LA CIUDAD / DIARI DE TARRAGONA	9	2
25/02/14	UN EXPERIMENT AMB LLOANCS I ALGUNA CRÍTICA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	11	1
25/02/14	LES POLÍTIQUES SOCIALS: UN DENOMINADOR COMÚ A TOTS ELS AJUNTAMENTS / DIARI MES TARRAGONA	12	1
25/02/14	REUS REORDENARÀ LES EMPRESES MUNICIPALS / EL PUNT AVUI	13	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
25/02/14	EL FALS DOCUMENTAL, UN GÈNERE JA HISTÒRIC / ARA	15	1
25/02/14	JORDI ÉVOLE, PERIODISTA: «ACEPTO LA CRÍTICA, LA OPINIÓ ES LIBRE» / LA RAZON	16	1
25/02/14	SOBRE EL DEURE D'INFORMAR / HORA NOVA	17	1
25/02/14	'OPERACIÓN PALACE', EL FALS DOCUMENTAL, DIVIDEIX EL PÚBLIC / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	18	1
25/02/14	JORDI ÉVOLE, PERIODISTA: «OPERACIÓN PALACE ERA UN JOC, I AIXÍ S'HO VA PRENDRE LA MAJORIA» / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	19	1
25/02/14	EL CIERRE DE CANAL 9 PUEDE COSTAR MÁS DE 100 MILLONES / EL ECONOMISTA	20	1
25/02/14	«YA ES HORA DE RELATIVIZAR CON LA HISTORIA» / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	21	2
25/02/14	PERIODISMO O FICCIÓN / ABC (EDICION NACIONAL)	23	1
25/02/14	EL PSOE PORTA AL CONSTITUCIONAL LA LLEI QUE VA TANCAR CANAL 9 / ARA	24	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
25/02/14	23-F, CHANANTE / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	25	1
25/02/14	VODAFONE ULTIMA UNA OFENSIVA COMERCIAL EN TELEVISIÓN / CINCO DIAS	26	1
25/02/14	La mayoría cree que el reparto de los derechos televisivos del fútbol debería ser más equitativo / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	27	1
25/02/14	VODAFONE ENTRARÁ EN TELEVISIÓN CON CANAL+ / EXPANSION	28	1
25/02/14	LOS EDITORES EUROPEOS PIDEN REDUCIR EL IVA / LA RAZON	29	1
25/02/14	FINANCIACIÓN SINDICADA DE 175 MILLONES A LARGO PLAZO / EXPANSION	30	1
25/02/14	QUIOSCO WIFI / EL MUNDO (ED. CATALUNYA) INNOVADORES	31	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

diari
més

Dimarts, 25 de febrer de 2014
núm. 2.487
www.diarimes.com

TARRAGONA
REUS
COSTA DAURADA

Et falten **2** dies Parc Central

Facebook icon, AENOR logo, and other small logos.

AVUI

TARRAGONA

La PAH es manifesta contra el director de CatalunyaCaixa. **P4**

REUS

Els fins ara gestors del restaurant del Gaudí Centre podrien tornar a regentar l'espai. **P9**

CAMP DE TARRAGONA

Cambrils i Costes acorden regenerar les platges al maig. **P10**

Dos treballadors de l'Ajuntament de Creixell enxampen un lladre 'in fraganti'. **P11**

CATALUNYA

WhatsApp tindrà un nou servei de trucades. **P12**

ESPORTS

Iván Moreno veu preparats a Varo i a Manzano per jugar amb el Nàstic dissabte. **P14**

El Reus anuncia la renovació de Ñoño, qui assegura estudiar altres ofertes. **P15**

La Fiscalia demana responsabilitats als administradors de Shirota

REUS L'administrador concursal considera «fortuït» el concurs de creditors de l'empresa de capital públic i privat ubicada al Tecnoparc, mentre que la fiscal creu que és «culpable». **P7**

OLÍVIA MOLET

Cartes Pellicer, durant un moment de la conferència, que es va desenvolupar ahir al vespre a la Facultat de Medicina de la Universitat Rovira i Virgili.

El pressupost per a inversions a Reus serà de 2 MEUR

REUS Així ho va anunciar l'alcalde Pellicer en la conferència organitzada pel Col·legi de Periodistes. **P8**

TARRAGONA

PSC, CiU i ICV aprovaran divendres portar al Constitucional la llei de les administracions locals

Segons les portaveus de les tres formacions municipals, «la llei no és racional ni soluciona els problemes que tenen els municipis». **P2**

TARRAGONA

Els acusats de matar un home a Entrevies neguen tots els fets al judici

Van haver d'entrar amb armilles antibales per seguretat. **P3**

OLÍVIA MOLET

AGEA
PERSIANAS Y TOLDOS

DECORAMOS EL INTERIOR Y EXTERIOR DE SU HOGAR

Capitxins, 39 (Esq. C/Sevilla)
Teléfono y Fax 977 22 55 03
43001 TARRAGONA
www.ageapersianas.com

DINERO AL INSTANTE

No importan deudas, embargos, hipotecas, Raid, Asnef.

LO COMPRAMOS TODO

Aportamos capital a ideas o negocio

619.80.59.48

Évole: «El espectador es adulto»

► El director de *Salvados* acepta las críticas por el falso documental *Operación Palace* de La Sexta y considera que el televidente es capaz de «codificar y entender la información»

M. CARRETERO MADRID/EFE

■ Jordi Évole ha hecho historia en la televisión innovando con el falso documental, un género utilizado para tratar desde la llegada del hombre a la Luna a los magnicidios de George W. Bush o Mijail Gorbachov, pasando por el monstruo del Lago Ness o el retrato del asesino en serie de Aro Tolbukhin.

Évole y su equipo de *Salvados* coparon la noche del domingo las audiencias de televisión y redes sociales con *Operación Palace*, donde con la colaboración de políticos y periodistas se recrea el golpe de Estado del 23 de febrero de 1981 como un montaje concebido por el Rey y la clase política con la idea de fortalecer la democracia.

Jordi Évole asume con «deportividad» las críticas: «Hemos tratado al espectador como adulto, alguien que es capaz de codificar y entender la información y que siempre sabe más de lo que se cree», señala el periodista catalán por el programa en el que se presentó al Rey y a la clase política como urdidores del golpe de Estado de 1981, con José Luis Garcí como encargado de filmar imágenes que ya son historia.

Junto a imágenes de archivo, en el programa participaron con sus testimonios ficticios los periodistas Iñaki Gabilondo, Fernando Ónega y Luis María Anson, políticos como Joaquín Leguina y Jorge Verstrynge, y personalidades como Federico Mayor Zaragoza, asesor en la época del presidente Adolfo Suárez. La ficción sedujo a la audiencia de La Sexta, con más de 5,2 millones de espectadores y

«La credibilidad afecta a otro tipo de informaciones, incluso de portada, que se sabe que no son ciertas y no se desmiente»

Afirma que durante el espacio se daban pistas de por dónde iban los tiros como lo referente a la elección de José Luis Garcí

récord de la historia de la cadena para un programa no deportivo, pero también provocó numerosas críticas en la red que apelaban a la credibilidad de la prensa al tratar de este modo un episodio como el golpe de Estado.

«Asumo las críticas con deportividad, la opinión debe respetarse, aunque añadiría que la credibilidad afecta a otro tipo de informaciones, incluso de portada, que luego no se desmienten y se sabe que no son ciertas», apunta Évole, que recuerda que al final de *Operación Palace* se dijo que el programa era un falso documental.

Recuerda también que durante el espacio se daban «pistas» de por dónde iban los tiros: «A los diez minutos se explicaba que la minoría catalana en el Congreso pidió a Josep María Flotats como director (del montaje del 23-F) y que Alfonso Guerra se indignó y propuso a Manolo Summers».

La idea surgió hace tres años, cuando Évole vio *Operación Luna*, una producción del canal francés ARTE en el que se plantea que la llegada del hombre a la Luna fue en realidad una ficción urdida

Évole con el Premio Vázquez Montalbán de Periodismo. EFE

por el entonces presidente de Estados Unidos, Richard Nixon, y rodada en un estudio por Stanley Kubrick.

Jordi Évole quiso adaptar a España esta idea para «utilizar todos los elementos que nos da la televisión, jugar con ellos y crear algo nuevo», apunta. También ha pretendido «decirle al espectador que tenga cuidado, que intente contrastar las noticias en medio de este alud informativo en el que vivimos», y que sea «un poco más crítico».

Operación Palace se grabó en

julio de 2013, justo después de que José Luis Garcí diese el sí a su «papel» de coordinador de todo el aparato audiovisual del montaje, según el cual el discurso del Rey en la noche de 23-F se habría grabado seis días antes con guión de Ónega, guionista habitual de los discursos de Suárez.

«Algunos se echaron atrás, pero no muchos», señala Évole sobre el amplio «reparto» de su especial, en el que figuran también Andreu Mayayo, catedrático de Historia Contemporánea de la Universitat de Barcelona; el exagente de la CIA

AUDIENCIA SOCIAL

5.000 comentarios en las redes sociales en el «minuto de oro»

► El falso documental alcanzó el minuto de oro en las redes sociales, con 4.855 comentarios por minuto, a las 22:27 horas, coincidiendo con el final del espacio en el que Évole aclara a la audiencia que es una ficción. Según Global in Media, *Operación Palace* logró un impacto social de 143.608 comentarios de 64.254 usuarios sociales (un 60 % masculino). El comentario más retuiteado de la noche procedía de la cuenta de Évole y a las 14:30 horas de ayer tenía 11.394 retuits y 4.249 favoritos y es el siguiente: «Si Operación Palace ha servido para que reflexionemos un poquito sobre como filtrar la cantidad de información que recibimos bienvenido sea». El debate posterior registró un impacto social de 139.788 comentarios de 71.467 usuarios sociales (66 % masculino). El programa fue seguido por 5.229.000 espectadores (23,9 % de cuota de pantalla), convirtiéndose en la emisión no deportiva más vista de La Sexta. EFE

William Parker, y diputados que estaban en el Congreso el 23-F, como Felipe Alcaraz, Joseba Azkárraga o Alejandro Rojas Marcos.

Muchos espectadores siguieron como un relato real *Operación Palace*, extremo que según Évole da idea de que «no vivimos en el paraíso de la transparencia».

«Que treinta y tres años después no podamos ni consultar el sumario del golpe de Estado me parece una anomalía», apunta el periodista, y señala que esa falta de información «puede dar pie a otras teorías conspirativas».

MUNICIPAL

Pellicer anuncia un increment al pressupost d'inversions d'1,1 MEUR

La xifra per al 2014 passa dels 900.000 euros inicials fins als 2 MEUR després del tancament del romanent de l'any passat

Mónica Pérez

El pressupost per a inversions a Reus al 2014 passa dels 900.000 euros previstos inicialment fins als 2 milions d'euros, fruit del tancament del romanent de tresoreria del 2013 que n'afegeix 1,1 milions d'euros més. Així ho va anunciar ahir l'alcalde del municipi, Carles Pellicer, en el marc de la conferència anual que organitza el Col·legi de Periodistes de Catalunya i que portava per títol *Avançant amb garanties de futur*. Pellicer va respondre també a qüestions relacionades amb l'actualitat i va refermar el seu ple compromís amb un «pacte de gestió que és ferm i té voluntat de continuar», en un discurs en què malgrat fer al·lusió a empreses del hòlding municipal no va mencionar ni un sol cop la paraula Innova.

«Aquest mateix matí m'han confirmat que podrem disposar d'1,1 milions d'euros més per inversions, i podrem afrontar les inversions del 2014 amb 2 milions d'euros», explicava Pellicer en relació a l'augment de recursos que es destinaran a un pla d'inversions aprovat fa poques setmanes i concentrat principalment en els eixos d'urbanisme i via pública, patrimoni cultural i promoció, i esports. En línies generals, el pressupost de l'Ajuntament per a aquest any ha crescut un 0,28% respecte a l'anterior i «confirma el canvi de tendència de la situació econòmica municipal», apuntava l'alcalde, que destacava també «la progressiva reducció del deute municipal que avala l'encert del nostre full de ruta»: dels 401 milions d'euros del 2012 s'ha passat ara a deure'n 273, un descens de 128 milions en el global.

I és que Pellicer veu un horit-

OLÍVIA MOLET

L'alcalde Carles Pellicer, durant la conferència ahir a La Facultat de Medicina de la URV.

■ El batlle espera reduir significativament l'endeutament en un màxim de tres anys

zò pròxim per al «complet equilibri de la situació econòmica». En dos anys, tres com a màxim, l'alcalde espera reduir significativament el ràtio d'endeutament, «tot i que passaran anys fins que el deute sigui zero, i caldrà treballar-hi molt». A nivell de pagament de proveïdors, continuava Pellicer en el capítol econòmic, «sense assolir el nivell òptim, hem passat de 176 dies al 2011 a 74 dies al 2013, i la previsió és continuar millorant».

L'alcalde va fer també refe-

■ Es manté el compromís del consistori de fer públics «aviat» els sous dels regidors

rència al conjunt d'empreses municipals dins un «model que s'havia de corregir en funció de la conjuntura econòmica ja que si es seguia aplicant, llençats pel camí d'estirar més el braç que la màniga, portava a l'organització municipal, sense cap mena de dubte, al col·lapse i a la intervenció d'organismes superiors». «I vam rebre molts avisos en aquest sentit», va apuntar. La nova llei estatal de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, va dir, «encara accelera més el

procés, confirmant-nos que les decisions que vam prendre anaven en la direcció adequada.

Organitzar el Grup Ajuntament

Per això, «hem analitzat detalladament els efectes d'aquesta llei i en dues setmanes presentarem la nova organització del Grup Ajuntament», anunciava Pellicer. En la línia de simplificació i racionalització de l'estructura d'empreses municipals del govern, l'objectiu és «accelerar la resolució del sistema de pagaments cash-pooling, que ha de desaparèixer».

En aquest mateix àmbit, i segons avançava ahir *Canal Reus*, la Fundació Mas Carandell retallará 86.000 euros com a conse-

qüència de l'aplicació a Reus de la llei de racionalització, tal com va aprovar ahir al matí el Patronat de l'entitat enmig d'un pla d'ajust per mantenir-ne la viabilitat. Tal com apuntava el mateix mitjà de comunicació, els treballadors notaran una retallada que tindrà lloc en diferents partides: la de personal perdrà 17.000 euros, se'ls eliminarà dues terceres parts de la paga extra de Nadal i també el fons social.

També en aquest marc econòmic, però més especialment en el de la transparència, Pellicer va reiterar el compromís de fer públics en els propers dies els sous dels regidors, després que el PSC anunciés que els publicaria al seu mateix web si l'Ajuntament no reaccionava en un breu termini. «Ho farem perquè, de fet, al llei així ho obliga, i hi estem treballant», va assegurar el batlle reusenc.

La despesa en el manteniment diari de la ciutat i en garantir-ne la seguretat va ser un altre dels punts destacats. La inversió en neteja viària, recollida de residus i el cicle de l'aigua representa el 9,63% i supera els 30 milions d'euros dels pressupostos, va recordar Pellicer, que va dir també que «no són grans xifres però sí petites inversions que ajuden a fer la ciutat més amable». Va posar l'accent també en la incorporació de comissaries externes de seguretat als centres cívics i a una política de seguretat «que és quantificable: entre el juliol i el desembre de 2013 s'ha incrementat en un 30% les patrulles a peu. Per últim, Pellicer va fer al·lusió a la nova ordenança de civisme i va dir que «regular l'ús del burca era important i, si és que l'Ajuntament no ho pot fer, per això es pot reclamar».

CONFERENCIA DEL ALCALDE DE REUS | EL ESTADO DE LA CIUDAD

El Ayuntamiento reestructurará por completo su grupo de empresas

La nueva organización dejará las sociedades anónimas reducidas a la mínima expresión. No se perderán puestos de trabajo

FRANCESC GRAS

El fin de Innova está a la vuelta de la esquina. De hecho, podría decirse que ya no existe para el alcalde, Carles Pellicer, capaz de hablar de Reus durante una hora sin pronunciar su nombre ni una sola vez. Esto no quiere decir que Innova, o sea el conglomerado de empresas municipales de la ciudad, no fuera la protagonista de su conferencia sobre el estado de la ciudad organizada por el Col·legi de Periodistes.

En menos de dos semanas, el Ayuntamiento dará a conocer los detalles de una nueva organización de su grupo de empresas, que «cambiará radicalmente». Serán cambios profundos en cuanto a su estructura societaria, en la línea de la austeridad y simplificación en sólo tres grupos que lleva anunciando desde principios de mandato. Lo que ocurre en esta ocasión es que la transformación urge más prisa que nunca por la necesidad de cumplir con la nueva Ley de Racionalización y Sostenibilidad de la Administración Local.

Ahora bien, como ocurre en muchas ocasiones, no se dieron más detalles. Será necesario esperar dos semanas para conocer las líneas maestras de la transformación. Sólo un detalle más se conoció a preguntas de los periodistas, los cambios en el grupo Ayuntamiento no supondrá que se despidan trabajadores.

Con todos estos cambios, el alcalde anunció que espera seguir reduciendo el endeudamiento que tienen en estos momentos las arcas públicas y que, al cie-

El alcalde de Reus, Carles Pellicer, durante su intervención ayer en la Facultat de Medicina. FOTO: ALBA MARINÉ

re del 2013, es de 333 millones de euros. También hizo referencia a la judicialización que atraviesa el holding municipal, que limitó a un simple «el Ayuntamiento no habla de estos temas». No obstante, su relevancia le provocó que refiriéndose a Sagessa, hablara de «actividad jurídica» en lugar de «actividad quirúrgica».

Más allá de las malas pasadas que provoca en ocasiones el subconsciente, el discurso de Pellicer estuvo bien trabajado en cuanto a que supo desgranar con todo detalle los principales temas de ciudad. Cargado de números, como gusta al alcalde, empezó repasando las distintas iniciativas dirigidas a las personas para terminar con el turismo, la sanidad –reafirmó vehementemente que Sagessa «no se privatizará»– y la deuda de la ciudad. Relacionado

Pellicer volvió a reiterar que Sagessa no se privatizará bajo ningún concepto

REACCIONES DE LA OPOSICIÓN

Ara Reus y PSC, molestos por Shiota

■ Los dos principales partidos de la oposición, PSC y Ara Reus, tacharon al alcalde de mentiroso por asegurar que la disolución de Shiota fue aprobada por todos los grupos municipales. «Todos sabemos que no estábamos a favor de cerrar la empresa de la forma que se ha hecho», aseguró el portavoz socialista Andreu Martín, mientras

que su homólogo en Ara Reus, Jordi Cervera, sentenció que: «Nosotros votamos en contra en el pleno de su disolución».

Tanto Martín como Cervera aseguraron que el alcalde volvió a demostrar que no tiene ninguna ruta marcada y que «no tiene en cuenta al tejido asociativo», destacó el portavoz de Ara Reus,

crítico también con la gestión del pacto que mantienen CiU y PP. Por su parte, el portavoz del PSC aseguró que a Pellicer «le ha sobrepasado ampliamente el Ayuntamiento de Reus por su capacidad de gestión» y lamentó que no tuviera palabras para los ciudadanos que hacen un esfuerzo para pagar los impuestos.

con este último apartado, destacó que el consistorio dispondrá de 1,1 millones de euros, procedentes de cerrar el 2013 en números positivos, para destinar a inversión.

Sin Pere Anguera

A pesar de las reiteradas peticiones de la oposición, la Biblioteca Pere Anguera anunció ayer que no será la beneficiada. Los portavoces de Ara Reus y PSC estuvieron presentes en la conferencia, al igual que una amplia mayoría de los concejales del equipo de gobierno, alcaldes de otros municipios, representantes del Govern de la Generalitat en el territorio y otras autoridades.

En este sentido, Pellicer fue dirigiéndose a ellos como, por ejemplo, cuando agradeció la presencia del presidente del Puerto de Tarragona, Josep Andreu,

El alcalde está convencido de que el pacto con el PP no le perjudicará en las próximas elecciones

al referirse a ya conocido como la reedición del pacto de la Boella. En el turno de las preguntas destacaron otros tres temas: sueldos, pacto de gobierno y burka. En cuanto al primero, Pellicer aseguró que se conocerán en breve de forma detallada. El pacto CiU-PP «es estable» y manifestó estar convencido que no le repercutirá negativamente en las elecciones. Para terminar, se refirió al tema de la prohibición del velo integral limitándose a dejar claro que se trata de «seguridad» y de «libertad de la mujer».

LOS APUNTES

Servicios sociales

■ La Taula Reus Amunt ayudará a reorientar la acción municipal con el máximo consenso posible entre todos los agentes políticos, sociales y económicos.

Vivienda

■ Pellicer anunció que en breve presentarán el Pla Local de l'Habitatge. También destacó la creación de la Borsa e Lloguer Assequible, el Servei d'Assessorament al Deute Hipotecari o algunas sanciones conjuntas para sancionar los pisos vacíos de los bancos.

Dinamización económica

■ El alcalde reconoce que el Tecnoparc necesita un nuevo impulso y anunció que están trabajando con la Cambra de Comerç y la URV para poner al día su plan estratégico.

Turismo

■ Pellicer ve el BCN World como una gran oportunidad de territorio. También se trabaja con touroperadores japoneses para ampliar nuevos mercados de atracción, con el Gaudí Centre como polo.

Infraestructuras

■ Después de recordar que la Taula de l'Aeroport trabaja para atraer a nuevas líneas aéreas, destaca el Port de Tarragona como una pieza imprescindible, también para la captación de cruceros y la llegada de más turistas a la zona.

Saneamiento municipal

■ Para el alcalde, la progresiva reducción de la deuda municipal avala el acierto de su hoja de ruta. La previsión de deuda para 2014 es de 333 millones de euros, mientras que la deuda municipal a finales de 2012 era de 401 millones.

Transformación municipal

■ Pellicer anunció que en breve presentarán la nueva organización del Grup Ajuntament, donde la simplificación y racionalización de la estructura de empresas municipales aportará eficiencia y economía.

Un experiment amb lloances i alguna crítica

► El gènere del fals documental va arribar a Espanya el 1991 amb el 'Camaleó', de TVE

OLGA LERÍN
BARCELONA

Encara que Atresmedia s'entestés ahir a llançar als quatre vents que l'exitós *Operación Palace* de Jordi Évole ha inaugurat el gènere del *mockumentary*, o fals documental, a Espanya, el cert és que aquest honor li correspon a un programa de TVE-Catalunya, *Camaleó*, que l'abril del

1991 no només va anunciar un cop d'Estat a l'extinta URSS, sinó que va informar de l'assassinat del seu president, Mikhaïl Gorbtxov.

El programa va tenir més mala sort que l'especial d'Évole. Va fer córrer rius de tinta -llavors no existia *sant Twitter*-, i es va carregar l'aleshores cap de programes del centre de Sant Cugat, Joan Ramon

Mainat; el presentador Josep Abril va ser apartat durant 15 dies de la seva feina habitual (per a més inri, donava la cara a l'*Informatiu*) i els col·laboradors contractats del programa -entre altres, l'antropòleg Manuel Delgado, guionista de la falsa primícia -van ser acomiadats. A més a més, el cònsol de l'URSS a Barcelona va posar el crit al cel i, al final, *Camaleó* va ser fulminat (va tornar mesos més tard, en un altre horari).

Als 23 anys d'aquell episodi, Delgado marca distàncies entre una i l'altra proposta. «Hi ha dues diferències bàsiques: el nostre cop d'Estat -explica- es va produir realment de manera calcada cinc mesos més tard; a més a més, al Jordi tothom li riu les gràcies, mentre que a nosaltres ens van acomiadar». L'antropòleg se sent defraudat: «Si l'explicació que Évole va prometre durant tota la setmana, i que havia de ser l'autèntica sobre el 23-F, és falsa, la conclusió inequívoca és que el relat oficial continua sent cert». Delgado també

MANUEL DELGADO
ANTROPÒLEG

«Desconec quina era la intenció final del Jordi, però li ha sortit un programa monàrquic»

MIGUEL ÀNGEL MARTÍN
DIRECTOR DE 'CAMALEÓ'

«En aquests moments és més pertinent que mai reflexionar sobre on és la veritat»

JOSEP ABRIL
PERIODISTA

«Évole no només no perdrà la credibilitat, sinó que aquest espai el consolidarà»

insisteix que no sap «quina era la intenció final del periodista, però «li ha sortit un programa monàrquic».

Abril cataloga *Operación Palace* com el «*Camaleó* del 2014». «No ha trencat cap norma», opina. I afegeix que Évole no perdrà «ni un gram de credibilitat»: «A un professional se l'ha de valorar per la seva trajectòria i en aquest cas la té molt guanyada. No només no perdrà la credibilitat, sinó que l'espai el consolidarà».

XARXES SOCIALS // Miguel Àngel Martín, director i ideòleg de *Camaleó*, alaba com un «exercici de salut televisiva» l'experiment de La Sexta. «En aquests temps en què es diuen coses sense contrastar i les xarxes socials han multiplicat aquesta temeritat per un milió, és més pertinent que mai reflexionar sobre on és la veritat», conclou. Per Josep Maria Martí, degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya, *Operación...* és un «magnífic exercici de periodisme i no és trampós», perquè Évole «explora noves fórmules del periodisme». ■

EDITORIAL

Les polítiques socials: un denominador comú a tots els ajuntaments

L'alcalde de Reus, Carles Pellicer, participava ahir en la ronda de conferències que organitza el col·legi de periodistes de Tarragona en la que es conviden alguns dels batlles que lideren les ciutats més importants del territori. Carles Pellicer, ahir, no podia ser menys que la resta d'alcaldes. Feia un repàs de la situació econòmica que travessa el país i la seva repercussió a nivell local per recordar que la feina del consistori consisteix ara en avançar de manera segura i amb unes arqués sanejades sota polítiques d'eficiència i austeritat. El reusenc, com la resta dels seus homòlegs, destacava les polítiques socials que s'estan implementant des dels serveis municipals, quelcom impensable anys enrera quan els titulars els copaven les grans inversions de futur. En això, ahir, Carles Pellicer no era diferent de la resta i destacava la necessitat i les accions de govern encaminades en garantir la qualitat de vida dels ciutadans. Les bones intencions en aquest sentit són les que destaquen els governs locals. Només dintre d'uns anys sabrem quants se n'han sortit, perquè les limitacions són moltes i no tots han trobat la manera de superar-les ni la fórmula adient per aconseguir l'equilibri entre austeritat i qualitat de vida dels ciutadans.

MUNICIPAL

Reus reordenarà les empreses municipals

M.R.
REUS

L'alcalde de Reus, el convergent Carles Pellicer, va anunciar ahir que abans de dues setmanes es presentarà la nova reorganització del Grup Ajuntament, que pretén simplificar l'estructura municipal i tancar l'etapa regida per un model de societats i empreses "insostenible" heretat pels socialistes i conegut com a holding Innova. Tot i que no en va donar detalls, sí que va avançar que es tracta d'un canvi que no afectarà les persones sinó l'estructura de les societats i, per tant, els seus consellers i polítics.

Convocat pel Col·legi de Periodistes, Pellicer va repassar la situació d'una ciutat que, tot i les dificultats econòmiques que té, "va pel bon camí" i "amb garanties". ■

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

LA FRONTERA ENTRE FICCIÓ I REALITAT

HISTÒRICS
01. Orson Welles a l'estudi des d'on va radiar *La guerra dels mons*. CBS. 02. *Camaleó*. TVE. 03. *La 2 notícies*, dirigida per La Fura dels Baus. TVE

À.G.
BARCELONA

El fals documental, un gènere ja històric

Des de 'La guerra dels mons' de Welles, els mitjans han experimentat amb la credibilitat de l'audiència

El noticiari fals té uns quants precedents, agermanats pels debats encesos que es generen cada vegada que un mitjà aprofita la seva credibilitat justament per fer reflexionar l'audiència sobre realitat i ficció. Aquests són alguns dels casos més populars de ficcions presentades, de manera conscient, com a realitat per part dels mass media.

La guerra dels mons
Orson Welles narra en directe per ràdio una invasió alienígena És el precedent de precedents. Coincidint amb la festa de Halloween del 1938, Orson Welles dirigeix i narra al seu programa de ràdio una adaptació del clàssic *La guerra dels mons*, de H.G. Wells. Però ho fa simulant, durant més de mitja hora, tot un seguit de butlletins informatius que suggereixen que s'està produint una invasió alienígena de Mart.

Els diaris -que en aquells anys veien la ràdio com a principal depredadora de publicitat mediàtica- van criticar massivament l'experiment del jove Welles, que aleshores només tenia 23 anys. Entre els atacs més virulents hi havia els dels diaris del magnat William Randolph Hearst.

L'emissió va generar una allau de queixes al òrgan regulador audiovisual. Però no hi va haver cap represàlia contra Welles. Al contrari: la seva fama com a dramaturg i narrador es va veure impulsada. Tres anys després debutava com a director de cinema amb *Ciudadà Kane*, un film en què també jugava amb la

frontera entre ficció i realitat, ja que el personatge que donava nom al film estava inspirat precisament en Hearst.

Flandes independent
La televisió pública belga informa de la secessió dels flamencs El 13 de desembre la televisió pública RTBF, de Bèlgica, va simular en un reportatge la independència de Flandes. La retransmissió incloïa (falses) connexions en directe amb el Parlament flamenc. El programa va comptar amb la complicitat de les principals cares de la cadena i també de polítics, que es van prestar a fer declaracions. En el reportatge s'assegurava que la família reial belga s'havia traslladat a l'Àfrica per esperar l'evolució dels esdeveniments. El fals informatiu va començar tallant en directe el noticiari real. Només al cap de mitja hora un subtítol alertava que es tractava d'una ficció. El primer ministre, el flamenc Guy Verhofstadt, va qualificar l'emissió com "de molt mal gust" i "irresponsable". El director de la cadena va defensar l'emissió, que considerava "dins dels límits de la deontologia". No hi va haver cessaments ni dimissions.

'Camaleó'
El fals cop d'estat a l'URSS es va saldar amb unes quantes destitucions

Bèlgica
La RTBF va narrar en directe que Flandes es declarava independent

Camaleó
Un fictici (però profètic) cop d'estat a l'URSS narrat per TVE El 5 d'abril del 1991 TVE estrenava el programa de ficció *Camaleó*. A mitja emissió, l'espai s'interromp i connecta amb els presentadors de l'informatiu de la cadena, Josep Abril i Joaquim Guzmán, que comencen a narrar un (inventat) cop d'estat a l'URSS en què s'especula, a més, amb la mort del president Mikhaïl Gorbtxov. El cas va desfermar molta polèmica. Joan Ramon Mainat era destituït fulminantment com a cap de programes. Josep Abril i Joaquim Guzmán eren apartats dels informatius. Núria Ribó, considerada còmplice de l'operació, era també apartada de la corresponsalia a Nova York. Es va dissoldre l'equip i es van despatxar els contractats. I mai se'n van gravar nous episodis (ni es van emetre els que ja estaven produïts).

La Fura dels Baus a La 2
L'informatiu explica que els bancs renuncien als beneficis Durant 7 minuts i 45 segons la presentadora Mara Torres va locutar a La 2 un fals noticiari guionitzat i dirigit per La Fura dels Baus. Arren-

cava així: "Bona nit, avui hem d'alterar el nostre pla dels divendres per informar de la decisió inesperada i sense precedents que han pres els bancs. Les principals entitats financeres del món han anunciat que posaran tots els seus beneficis, dels deu últims anys, en mans dels governs", arrencava l'experiment. Una mosca situada en una cantonada de la pantalla informava de la farsa: "La 2 Notícies, imaginat per La Fura dels Baus". Però no n'hi va haver prou per evitar les queixes davant el servei d'atenció a l'audiència. Amb tot, el cas es va saldar amb una disculpa de l'editor del noticiari, Íñigo Herráiz, i no va haver-hi dimissions. "No tenir en compte les persones cegues va ser un oblit imperdonable", va reconèixer el periodista.

Els antecedents d'Évole
El comunicador va marcar alguns gols a mitjans amb notícies falses Quan Évole era el Follonero va demostrar en més d'una ocasió la capacitat d'infiltració de la ficció en els espais televisius dedicats a la realitat. L'any 2008 va colar, per exemple, una falsa parella en el programa de testimonis *El diario de Patricia*, a Antena 3. Aquell mateix any aconseguia també que uns quants noticiaris entrevistessin una senyora que assegurava haver posat a la rentadora un dècim premiat de la loteria (i que va resultar que era una actriu del seu programa).

L'any 2010 també va marcar un gol a *El Mundo* i Antena 3, que van empassar-se la història ficcionada d'un agent de la SGAE a qui presumptament havien agredit quan anava a cobrar els drets d'autor a la fira de Palma.

Minuto a minuto

La entrevista *Jordi Évole / Periodista*

«Acepto la crítica, la opinión es libre»

El falso documental fue líder absoluto del domingo y rompe el techo de laSexta

C. García

Una aluvión de mensajes vía Twitter –24 horas después de su emisión junto a #OperacionPalace era «trending topic» nacional–, conversaciones con otros padres en la puerta del colegio donde acababa de dejar a su hijo y una larga lista de espera de periodistas... Así fue el día después de «Especial 23-F "Operación Palace"» para Jordi Évole, que batió con un 23,9 por ciento de «share» y más de cinco millones de espectadores.

Tan acostumbrado a preguntar, le tocaba responder ante un falso documental que levantó ampollas, soliviantó ánimos y desperezó entusiasmos. Mientras, Jordi Évole, cual hábil funambulista, mantenía el equilibrio.

–Algunos dicen que este falso documental sobre el 23-F era un gancho para ganar audiencia.

–Estaba planificado desde hace siete meses. Y, sinceramente, ¿usted que alguna cadena confiaría en un documental clásico, con una voz en off tremendista y una sucesión de testimonios para lograr más cuota de pantalla? Yo creo que no, ¡si este formato sólo lo emiten las cadenas públicas y en horario de madrugada! Ayer no se emitió «Salvados», era un experi-

Testigo directo

El día en el que todos nos retratamos

por CECILIA GARCÍA

Dolor de mandíbula de mantener tanto tiempo la boca abierta y ojiplástica perdida. Así me mantuve mientras veía el falso documental y miraba de reojo Twitter con comentarios incendiarios de algunos a los que el programa les decía justo lo que llevaban años deseando oír. Suerte que no me lancé a tuitear para escribir 140 caracteres lapidarios mientras daba palmas con las orejas –¿verdad Beatriz Talegón?– ante ese nido de «conspiradores» que por fin empezaban a piar. Es lo que pasa cuando confundimos los deseos con la realidad. Lo que le quedó a los que sí lo hicieron fue demonizar a Jordi Évole cuando minutos antes, y desde hace tiempo, lo estaban subiéndolo a los altares del periodismo. Ni tanto ni tan poco. Toda una lección de humildad... para algunos.

vacaciones y emitían en televisión «Operación Luna». Nos fascinó y pensamos hacer algo parecido con el mismo formato sobre un hecho trascendente de la historia contemporánea de España. Estaba claro que no podía ser otro que el 23-F porque todavía arroja algunas incógnitas. Se lo dijimos a Atresmedia y les entusiasmo.

mento y podríamos haber pinchado perfectamente. Creo que infravaloramos al espectador. El domingo fue un especial y el próximo volverá «Salvados».

–Otros, a modo de crítica, afirman que no era periodismo...

–Y tienen toda la razón porque nunca se pretendió hacer periodismo, ni era «Salvados». Era un especial, un documental falso con unos actores excelentes. Acepto la crítica. La opinión es libre.

–También se dijo que el especial ha sido una alegría televisiva.

–Y lo comparto. La televisión es un medio que tiene un potencial creativo enorme. Lo que hemos hecho ha sido jugar con esas posibilidades, reventarnos y divertirnos con este trabajo. No sé si nos pasará factura...
–Dice que estaba planificado desde hace meses, pero la idea germinó hace tres años.

–Sí, estábamos todos los miembros del equipo juntos, de

23,9% de «share»
y 5.229.000 espectadores siguieron el programa. Es la emisión no deportiva más vista de laSexta

6,2 millones lo estaban viendo en el «minuto de oro» del día, que también fue líder absoluto en el «share social»

En ese sentido, se lo tengo que agradecer especialmente al director general de Atresmedia TV, Javier Bardají, por su apoyo. Un año antes, contacté con Iñaki Gabilondo para que participase y me dijo que sí, después hablé con Luis María Anson y el resto de lo que participaron. La colaboración de José Luis García y cómo se desarrolló delante de la cámara ha sido una auténtica sorpresa para mí.

–Póngase en la posición de un espectador virgen. ¿En qué momento hubiese pensado usted: «Me están tangando»?

–Hay dos momentos fundamentales: uno, cuando empezamos a hablar de los directores que se barajaron para rodar el falso 23-F y nombramos a José María Flotats, Manuel Summers –por cierto, su hijo David me acaba de mandar un mensaje muy cariñoso por acordarse de su padre– y José Luis García. En ese instante ya me habría puesto en alerta. Después, hay otro que ya es definitivo: la afirmación absolutamente delirante de que Manuel

Fraga se levantó de su escaño y gritó que tenía hambre.

–Le están comparando con Orson Welles por «La guerra de los mundos».

–¡Este país es una locura, no tenemos ningún sentido de la medida! Cómo nos gusta etiquetar a la gente. Lo mismo un día somos cuatro gamberretes que hacemos preguntas que al día siguiente nos convierten en el estandarte del periodismo de referencia... ¡Orson Welles! Le puedo asegurar que no habrá ninguna obra maestra como «Ciudadano Kane» en mi carrera. Me gustan tan poco los halagos excesivos como las críticas desaforadas.

–¿Se quita importancia?

–Es que el equipo de «Salvados» lo formamos un grupo de gente muy ecléctica que nos gusta mucho la televisión, la información y tenemos un sentido de humor poco ortodoxo. Lo único que queremos es no apalancarnos. Es compatible hacer un periodismo como «Salvados» y este falso documental.

BARRINANT

Sobre el deure d'informar

■ Una cosa és donar una notícia i una altra de ben diferent és informar. Estar informat requereix temps per indagar i acarar la informació que hi ha en la notícia llegida, escoltada o televisada o tot alhora. Rares vegades la redacció d'una notícia analitza els pros i contres que la mateixa comporta. Molt poques vegades, la notícia es converteix en informació, és a dir, trascriu prou elements de judici per a què el lector, l'oïdor o el telespectador pugui formar-se una opinió amb criteri; pugui, per tant, fer un judici de valor analitzant la validesa i veracitat, o tot el contrari, del missatge emès. Arribats a aquest atzucac, m'agradaria que el lector escolli a l'atzar dues o tres notícies.

Si busquem informació sobre temes que afecten l'Empordà, com poden ser el projecte del Bullí i el parc logístic de Vilamalla, hauríem d'analitzar els pros i contres de tots dos projectes, si pot ser tenir accés al que els promotors han presentat a les autoritats polítiques, buscar les opinions favorables i les contràries i intentar projectar a futur la repercussió que tindran per al territori: impacte mediambiental, creació de llocs de treball directes i indirectes, repercussió en els models de negoci actuals del territori, benefici cultural i industrial d'ambdues iniciatives, repercussió turística, si són projectes sostenibles (ecològicament i econòmicament), si generen riquesa i benestar en els ciutadans.

Probablement, els qui han de prendre decisions sobre aquests i altres projectes tenen en compte aquestes i moltes altres variables, de ben segur que apliquen anàlisis de tot tipus, des del mètode DAFO fins a sensats estudis macroeconòmics. També és possible que s'apliqui allò que 'qui paga, mana' i els estudis (això ocorre amb massa freqüència) donin una visió positiva per als que els encarreguen, o, de vegades, portats per la bona voluntat, es crea una endogàmia el resultat de la qual és una anàlisi en la qual prevalen els interessos d'uns quants i no els de tots. Sigui com sigui, i per no anar-me'n per les branques del pensament, majoritàriament es dona la notícia i rares vegades hom llegeix, sent o veu una informació profunda. I això que les tecnologies de la informació ens permeten fer un periodisme de precisió, fins i tot de recerca, la finalitat del qual seria informar la ciutadania. En resum, ens hem acostumat a quedar-nos en els titulars i a aprofundir poc en el que amaguen.

Proseguim la via dels exemples i busquem-los en les notícies econòmiques, per ser una ciència social injuriada i per la seva omnipresència en aquests temps de crisi. Un exemple seria l'anunci (fa unes setmanes) de la reducció del nombre d'efectius de les Forces Armades, la qual cosa reduiria en un percentatge considerable les despeses de Defensa. A priori, sembla una bona notícia, atès que, si es redueix aquesta despesa, podem pagar deute o destinar l'estalvi a altres quefers més necessaris. Bé, si ens informem bé, si apliquem una mica de sentit comú i capacitat d'anàlisi, és probable que arribem a la conclusió que l'estalvi no és tal i estem gastant el mateix, però sumat en altres partides. Hauríem de preguntar-nos qui pagarà el nombre d'efectius que deixen de prestar els seus serveis professionals en els exèrcits? Probablement, arribem a la conclusió que el que pagava el ministeri de Defensa, en honoraris professionals, ara els pagui un altre ministeri de l'Estat, sigui a través de les prestacions per passar a la reserva, per jubilació o desocupació; el cas és que aquestes persones seguiran cobrant per allò que han cotitzat. Si seguim aquest exemple, hauríem de comprovar el que gastat l'Estat en aquestes partides i comprovar si el saldo és positiu o negatiu.

L'economia especulativa beneficia uns quants, condemna molts. L'economia productiva reparteix de manera més justa i sostenible els beneficis que genera, potser (i pensant positivament), aquest sigui el motiu pel qual es parla tant de tornar a industrialitzar a aquells països que han anat perdent les seves indústries i el pes que aquestes tenien en la seva economia. El cas d'aquest país és de manual. Necessitem més indústria i menys especulació de casinos, siguin reals o imaginats. Necessitem no jugar a la ruleta russa amb el futur de les generacions més joves i, per torna, que els miops especuladors d'aquest futur siguin tractats com a ludòpates; és a dir, persones la capacitat de les quals és més que dubtosa.

Si hom segueix la notícia sobre el frau fiscal sentirà cert enrojolament per viure en un país de defraudadors, començant per persones vinculades amb la més alta representativitat del país i acabant per l'autònom de tal o tal altra professió. És clar que, si analitzem el com i el per què defrauden els que més

tenen i com i per què ho fan els que menys tenen, ens trobarem que ni els motius són els mateixos, ni els muntants, ni les responsabilitats, tampoc: quants autònoms i petits empresaris no s'estan arruïnant pels impagaments de les administracions públiques? Quants grans corporacions estan pagant els seus proveïdors en el temps que estipula la llei? Quants de les grans estafes i corrupcions són perseguides i imputades per la Hisenda pública? Quants treballadors, que han estat acomiadats per un ERO de la seva empresa són a la llista d'espera de FOGASA per cobrar part de la seva indemnització? I, quants d'aquests mateixos aturats no cobraran d'aquest organisme, atès que no té recursos per afrontar i complir amb les seves obligacions?: la llista d'espera és de dos anys, per als qui tenen acceptat cobrar la part de la indemnització que no ha pagat l'empresari. Quants empresaris tanquen una empresa i n'obren una altra o s'emporten els seus negocis a altres latituds i no són investigats els seus comptes corrents, ni les seves possessions (ni els seus testaferrós) amb les quals haurien de respondre dels seus deutes amb treballadors i proveïdors? Podem fer-nos més preguntes? Sí, hem de fer-nos-les. I respondre-les seguint el rastre que deixen els diners, tot i saber que la transparència no interessa més enllà del seu enunciat, és a dir, de la declaració que genera un titular, una notícia que no dura més enllà del soroll mediàtic que se li vol donar.

Proseguim.
Per què s'ha creat el dèficit tarifari de les elèctriques? I com es genera aquest dèficit? Qui compon l'accionariat d'aquestes companyies i qui s'asseu en els seus consells d'administració? Ara que s'ha declarat la guerra entre el govern i les elèctriques és un bon moment per escodrinyar els interessos que s'amaguen darrere del conflicte. I, posant totalment la nostra bona fe, credulitat i esperança, esperar que s'aventurin solucions realistes i necessàries per solucionar el dèficit energètic, aquest que arrosseguem des de fa dècades llaurant l'economia i sofrint els consumidors aquests increments que, en la conjuntura actual, produeixen pobres energètics.

Si de la notícia econòmica passem a la notícia política, ens trobarem amb aquesta mateixa falta d'informació. Un exemple que ens produirà dolor, pel que té de ruptura, i que ningú està afrontant amb honestat, és la relació de Catalunya amb Espanya i viceversa. Ningú està estenent ponts de diàleg, ni exposant solucions, ni ningú ha anat més enllà d'unallista de greuges ni de visions interessades sobre el tema. Quan s'intenta analitzar l'opacitat informativa, que no de notícies, la falta de versions creïbles, les opcions possibles per solucionar el conflicte, la mediació assenyada i no injuriosa, la manipulació de dades i la visió excessivament contemporània de la història, hom no pot

menys que aventurar-se al fet que es produirà la inevitable fractura del conflicte no resolt. A qui perjudica i a qui beneficia aquest enfrontament? Segur que a qui més afectarà serà a l'home del carrer, a aquest ciutadà que només té el seu sentiment com a element de judici i manca de la informació documentada, raonada i no subjectiva que l'ajudi a prendre una decisió lliure, meditada i no impulsada per allò visceral. Mentrestant, aquest ciutadà corrent que un dia va creure en els seus líders polítics i socials, espera, en va, que els "homes d'Estat" solucionin els problemes que ells mateixos han creat; espera aquesta informació que li permeti civilitzadament, afrontar els seus problemes per intentar solucionar-los. Si no entenem el problema, si l'enunciat ens resulta incompreensible, segurament la resolució no serà ni correcta ni satisfactòria i ens produirà el dolor de la frustració i la ruptura.

S'illegim les cartes al director, si escoltem els oïdors, si llegim els blogs i analitzem els índexs d'audiència, comprovarem que la demanda d'informació existeix i que l'excessiva oferta de notícies és rebutjada per un nombre considerable de ciutadans. Fins i tot, un prohoms del negoci de la comunicació ha afirmat que les notícies a Internet són gratuïtes però la informació s'ha de pagar. Si la informació ha de ser de pagament, si la informació és poder, aquest quedarà en mans de qui se'l pugui pagar. Així, la publicitat igualtat d'oportunitats que recull el text constitucional serà una mera fal·làcia, una altra més, amb les quals s'excusen els qui representen el poder. Un altre exemple és l'excusa de la Constitució per negar un referèndum a Catalunya i que no s'esmentin els articles d'aquesta mateixa Constitució Espanyola de 1978, sobre el treball, l'habitatge, l'educació i tants altres drets incomplets sistemàticament per els qui han de vetllar per ells.

La veritat us farà lliures, diu l'Evangeli. Quina?, la que es genera en els mitjans de comunicació, a les xarxes socials, als carrers, entre la classe dirigent, entre el proletariat, en els partits polítics, en les diferents confessions religioses. Quina veritat? Probablement cap periodista hauria de pronunciar-se sobre cap veritat, a risc de ser adduït pel dogma que això comporta; no obstant això, investigar i constatar totes i cadascuna de les diferents arestes que tota notícia comporta, ens ajuda a apropar-nos més a l'axioma de la veritat i la llibertat, atès que el lector, l'oïdor o l'espectador tindrà els suficients vïmet per elaborar la seva pròpia conclusió; en definitiva, podrà passar de ser un subjecte passiu a un subjecte actiu.

Mai en la història de la humanitat no hi ha hagut tanta notícia circulant per les xarxes. Mai no hem tingut tanta capacitat d'informar-nos com ara. Mai l'ofici de periodista no ha estat tan necessari, per no perdre's en el maremàgnum dels successos que genera el Llogaret global i, no obstant això, mai el periodisme no ha sofert una crisi com l'actual, excepte en els sistemes dictatorials; mai com ara no s'ha ocultat i manipulat tant la informació, fins a l'extrem de convertir la mentida en relat polític, la notícia en propaganda i el que és veraç i vàlid, la qual cosa va més enllà de la notícia i es converteix en informació. Això, exigeix esforç i temps.

És possible que aquest present, on tants interessos estan en joc, on les tecnologies de la informació i el coneixement estan canviant la nostra percepció del món i les maneres de relacionar-nos; és possible, que en aquestes aigües tèrboles, el 'triler' vagi agafat de la mà amb un membre de la trilateral; és possible, que aquests personatges s'asseguin junts al fòrum de Davos o en algun consell d'administració; el versemblant i probable és que tots dos pretenguin (i aconseguixin) enganyar l'incaute, sempre, sempre vulguin guanyar. Davant del 'triler' i els seus adlàters, s'imposa el rigor de la informació i la formació del ciutadà. ■

MITJANS

Els precedents

'La guerra dels mons'

El 20 d'octubre del 1938, Orson Wells va adaptar per a l'emissora de ràdio CBS el clàssic *La guerra dels mons* d'H.G. Wells fent creure a l'audiència que naus extraterrestres envaïen la Terra, cosa que va provocar el pànic de la gent a Nova York i Nova Jersey.

'Dark side of the Moon'

Operación Luna (en espanyol) va ser un fals documental del canal francès ART emès el març del 2004, dirigit per William Karel, que feia creure que l'arribada a la Lluna de l'Apollo XI va ser un engany monumental per encàrrec de Nixon.

El 'Zelig' de Woody Allen

Considerada una obra mestra del gènere de l'engany, el documental (1983) explica la falsa història d'un presumpte fenomen dels anys 20, Leonard Zelig, capaç de transformar-se en un jueu ortodox o en un mafiós amb innovadors recursos cinematogràfics.

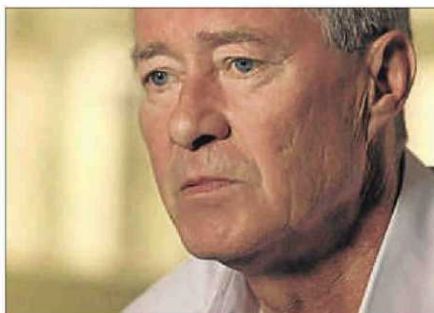
'Operación Palace', el fals documental, divideix el públic

Un programa d'Évole sobre el 23-F obre un debat polaritzat sobre els límits de l'experimentació a la televisió

SALVADOR ENGUIX

Va ser una genialitat adequada per explicar la manipulació informativa o un exercici de confusió amb vocació d'atreure audiències? Aquesta pregunta, i moltes altres, alimentaven ahir el debat, no exempt de polèmica, de la *Operación Palace* de Jordi Évole que va emetre La Sexta diumenge a la nit. Un fals documental –a l'estil de l'*Operación Lluna* del canal ARTE (2002)– que narra la conspiració de polítics i mitjans de comunicació per provocar i simular el cop d'Estat del 23 de febrer del 1981. Per donar més realisme a la ficció, Évole va tenir la complicitat de polítics i periodistes com Joaquín Leguina, Jorge Verstrynge, Iñaki Gabilondo o Fernando Onega i del realitzador José Luis Garcí.

El documental va tenir una gran audiència, amb 5,2 milions de telespectadors i un 23,9% de quota de pantalla. I ja va provocar diumenge a la nit un intens i ampli debat que va continuar ahir i que es va poder visuali-

Jorge Verstrynge, José Luis Garcí i Federico Mayor Zaragoza, testimonis d'*Operación Palace*

litzar a Twitter i a molts articles publicats en suport digital. Es podia percebre una clara divisió d'opinions. Unş qualificaven el documental d'Évole de "genialitat" o "sublim exercici televisiu"; fins i tot comparant-ho amb l'adaptació radiofònica

d'Orson Wells de *La guerra dels Mons* d'H.G. Wells. D'altres el titllaven de "presa de pèl per captar audiència", d'"irresponsabilitat amb la memòria del 23-F" i fins i tot acusaven Évole d'"abandonar el periodisme en benefici de l'espectacle".

Jordi Évole, finalitzat l'espai, va explicar a l'audiència que "almenys nosaltres hem reconegut que era mentida, mentre que hi ha altres vegades que els han explicat mentides i ningú no els ho ha dit". En entrevistes posteriors el periodista va subratllar que

amb aquest documental també es pretenia fer pensar l'espectador sobre la capacitat de la televisió, i dels mitjans, per manipular i convertir en veritat la mentida. També va justificar el documental per la impossibilitat d'accedir al sumari del 23-F. I va afegir que aquest especial no tenia res a veure amb *Salvados*, espai de reportatge televisiu.

Potser és perquè Évole va girar del periodisme a la ficció sense avisar que s'ha generat la polèmica més important. La presidenta de l'Associació de la Premsa de Madrid (APM) i periodista de *La Vanguardia*, Carmen del Riego, assenyalava que "s'ha fet una pel·lícula de ficció i no periodisme. Évole s'ha equivocat i podria

L'especial de La Sexta va ser seguit per 5,2 milions de persones i va tenir un intens debat a Twitter

haver investigat i aportat noves coses sobre el 23-F". "S'ha confós els ciutadans", afegia. La presidenta de la Federació d'Associacions de Periodistes d'Espanya (FAPE), Elsa González, va defensar que tot el que sigui "laboratori i experiment" en el camp de la comunicació "és benvingut, però jugar amb la credibilitat del periodisme és perillós". També hi va haver crítiques des de la política. El coordinador federal d'Esquerra Unida, Cayo Lara, va dir que el 23-F "no va ser cap broma" i va demanar que no es frivoltzi amb aquesta mena d'episodis que van provocar tant de "patiment". En tot cas, el documental va ser tot un èxit de La Sexta.●

Pol3mica audiovisual ▶ El fals documental sobre el 23-F

«Operaci3n Palace» era un joc, i aix3 s'ho va prendre la majoria»

JORDI 3VOLE Periodista

 MANUEL DEL LUNA
BARCELONA

Va ser el l3der absolut de diumenge. M3s de cinc milions de persones van seguir fascinats com Jordi 3vole descobria que el moti del 23-F va ser un muntatge per reforar la democr3cia. Al final ell va explicar que era un fals documental, g3nere poc explotat a Espanya (l'3ltim va ser *Camale3*, el 1991, que va matar Gorbatsxov). Les reaccions al joc d'3vole van incendiar la xarxa. Molts a favor, per3 tamb3 en contra.

–3Sabia el sarau que es muntaria?

–Esperava una reacci3, per3 potser no tanta. El programa era un experiment i quan experimentes sempre hi ha un cert risc.

–3Com va n3ixer la idea?

–Fa tres anys vaig veure a La 2 el fals documental *Operaci3n Luna*, i em va encantar. Amb el director de *Salvados* vam comentar com aprofitar la idea i vam considerar que el 23-F era el fet hist3ric adequat.

–3Hi va haver alg3 que es negu3 a participar-hi?

–S3, per3 la majoria va acceptar sense dubtar... Gabilondo nom3 em va comentar: «Hi haur3 merder». Per3, de tant en tant, 3s bo arriscar-se i veure qu3 passa. A m3s a m3s, em va

donar molta confianar que persones que havien protagonitzat el 23-F consideressin que ja es podia jugar amb el tema. I tocava fer una cosa com aquesta, diferent.

–3No li recorda *Camale3*?

–*Camale3* em va flipar. Va ser un exercici per treure's el barret. I amb

«Tenim uns teleespectadors que, en general, s3n molt m3s madurs del que a vegades creiem»

Manuel Delgado, Pitu Abril, Joan Ramon Mainat... Professionals que m'agraden molt. Per3 *Operaci3n Palace*, de la mateixa manera que *Operaci3n Luna*, agafa un fet ja hist3ric, i *Camale3* s'anticipava a un fet que no havia tingut lloc: un cop d'Estat a l'URSS.

–3Qu3 volia demostrar?

–Que en el moment que vivim, amb el tsunami d'informaci3 que ens cau cada dia a sobre, a l'espectador se li ha de dir que ho hem de mirar tot amb dist3ncia, contrastar, buscar altres opinions.... L'exercici de diumenge era un joc, i la majoria de l'audi3ncia s'ho ha pres aix3. Ho ha ent3s. Si despr3 de veure el programa hi ha qui troba que s'ha de ser m3s exigent amb la informaci3 que rep, ja dono per bo l'experiment.

–3Creu que amb aquest experiment se'l tornar3 a veure m3s *Follonero*?

–Som un pa3 que tendim a exagerar-ho tot i a treure conclusions precipitades. Fa quatre dies 3rem els gamberros de la tele, de cop i volta vam passar a ser els periodistes de refer3ncia i ara 3tot aix3 cau per terra? ¡Uff! Crec que haur3em de treure a tot una mica de transcend3ncia. Nom3 3s un programa m3s i la setmana que ve hi haur3 un altre *Salvados* i tindrem Pedro J. Ram3rez en exclusiva... Som uns apassionats de la tele, ens agrada el mitj3 i les seves possibilitats creatives i experimentem i arisquem des del primer dia. L'3nica ra3 possible per no haver fet aquest programa hauria sigut per por, i no vull deixar de fer coses per por. Podria estar molt c3mode nom3 amb

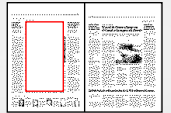
▶▶ El periodista catal3 Jordi 3vole, en una imatge promocional.

Salvados, que va bastant b3. Per3 de tant en tant vull experimentar coses noves, que 3s el que m'entusiasma d'aquesta profesi3. I no ho deixar3 de fer per por al qu3 diran.

–Aix3, 3no t3 por d'haver posat en joc la seva credibilitat?

–Aveure, el programa clarament no era un *Salvados*, era una altra cosa. Si al final no hagu3ssim dit que era un fals documental, possiblement ens haur3em passat unes quantes l3nies. Per3 aix3 de la credibilitat...,

no ho s3... Ara, per un experiment com aquest, 3tot el que has constru3t es desmunta de cop? La meua carrera ha anat a poc a poc, i sempre he fet coses arriscades, inventant-me bogeries des de l'3poca amb Buena Fuente. I tampoc em sembla que la de diumenge sigui la m3s arriscada de les que he fet. Jo entenc aquesta profesi3 aix3, i aix3 de la meua credibilitat..., crec que no s'ha perjudicat, trobo que tenim uns teleespectadors en general molt m3s madurs del que a vegades ens pensem. ■

TELEVISIÓN

El cierre de Canal 9 puede costar más de 100 millones

Fabra autoriza a negociar más de 20 días de indemnización, tras haber pagado 16 millones en salarios desde el cierre

Javier Alfonso VALENCIA.

El proceso de cierre de la televisión pública valenciana costará más de los 69 millones de fondos públicos presupuestados para Radiotelevisión Valenciana (RTVV) por la Generalitat y podría llegar a los 100 millones, dependiendo de la indemnización que cobren los más de 1.600 empleados que serán despedidos.

El Gobierno de Alberto Fabra ha autorizado a la empresa, asesorada por KPMG, a negociar indemnizaciones superiores al máximo legal de 20 días por año trabajado con un tope de 12 mensualidades, siempre bajo la supervisión y autorización última de la Consejería de Hacienda. Esa fue la indemnización que se pagó a los 952 despedidos en el expediente de regulación de empleo (ERE) anterior, que fue anulado por los tribunales, lo que motivó la decisión de Fabra de prescindir de la televisión pública.

El mes de negociaciones para el actual ERE comenzó el pasado viernes, con la novedad de la autorización de Presidencia a negociar la indemnización. La única pista sobre hasta dónde podría llegar la dio la propia RTVV, que el pasado 8 de enero alcanzó un acuerdo de conciliación con una trabajadora interina despedida en 2013 a la que pagó 33 días por año. La extrabajadora fue contratada en diciembre, días antes del acuerdo, como asesora en la Consejería de Presidencia.

Las indemnizaciones del anterior ERE sumaron unos 34 millones de euros. Si se mantuvieran los 20 días por año, el coste de este ERE sería aproximadamente el doble, ya que, según fuentes sindicales, en el primero había muchos administrativos y técnicos, mientras que los casi 700 empleados que se salvaron eran de grupos retributivos más altos, muchos de ellos periodistas. Esto supondría que sólo con el coste del ERE ya se cubriría el presupuesto que tiene RTVV para todo el año,

Sede de RTVV, en Burjassot (Valencia), la semana pasada. GUILLERMO LUCAS

El PSOE recurre el cierre ante el Constitucional

La portavoz del Grupo Parlamentario Socialista, Soraya Rodríguez, y el secretario general del PSPV-PSOE, Ximo Puig, presentaron ayer ante el Tribunal Constitucional un recurso de inconstitucionalidad contra la ley que suprimió el servicio público de RTVV, al considerar que vulnera el principio de seguridad jurídica y supone "un atropello" de derechos fundamentales.

que era de 76 millones, 69 millones de ellos de subvención pública. Con los 7 millones restantes no se cuenta, ya que eran los ingresos publicitarios previstos. Si se amplía la in-

demnización, el coste se disparará. En todo caso, la Generalitat necesitará habilitar fondos adicionales para otros gastos.

Proceso lento

Entre estos otros gastos están los salarios de los trabajadores, de los que unos 1.500 están de permiso retribuido desde que el 29 de noviembre se produjo el corte de las emisiones. El coste de personal para la empresa es de unos 5,5 millones al mes, lo que significa que aunque despida a todos a finales de marzo, como está previsto si no hay acuerdo en la negociación, habrá pagado 22 millones en cuatro meses, 16,5 de ellos imputables al presupuesto de 2014. Según advirtió la empresa al comité el pasado viernes, entre 80 y 160 empleados seguirán prestando servicios hasta junio.

Además de los costes de personal, RTVV tendrá que sumar los derivados de la ruptura de compromisos de compras o coproducciones.

TUITEO

> EL 23-F 'TOMA' LA RED SOCIAL

@jordievole

¿Y qué necesidad tenían los de Salvados de hacer esto? Pues por experimentar y arriesgar. Así entendemos un medio apa-

sionante como la tele.

@oneto_p

La principal repercusión de #OperaciónPalace es que ha sido el acontecimiento que ha provocado más tuits borrados al conocer el final.

@isabanes

Pues me lo he tragado, entero!

Vaya tela! Como a Mafalda me duele el amor propio!

@BeatrizCorredor

Podemos retomar la no-muerte de Disney, Elvis o Franco. ¿Esto favorece la credibilidad de la prensa?

@GLlamazares

El golpe del 23-F fue muy serio y

contó con complicidades dentro y fuera, por eso su presentación como farsa me parece frívola y peligrosa.

@sanchezarevalo

Sin lugar a dudas la mejor película española del año #OperaciónPalace. Qué maravilla @jordievole. Fascinante. Enhorabuena!

@ianasagasti

Y ahora con el #debateNoche23-F. Ya se ha disculpado y yo también. Era un experimento. Ha tenido efecto. Zorionak.

@antonlosada

Voy a pedirle a @jordievole que me saque en #OperaciónPalace 2. España 82. El Mundial de fútbol fue mentira.

«Ya es hora de relativizar con la Historia»

FALSO DOCUMENTAL DE JORDI ÉVOLE

'Operación Palace', que arrasó en la TV e internet, abre un debate sobre los límites de la realidad y la ficción

EDUARDO FERNÁNDEZ / Madrid
Jordi Évole aprovechó el 23-F para dar su particular golpe de Estado en la televisión. Cuando el *prime time* abarrotaba el hemiciclo de La Sexta, el periodista irrumpió uniformado con el verde de su cadena para sentar a la audiencia y mantenerla en vivo sin más armas que un falso documental. «En un momento de alud informativo como el actual, este experimento sirve para ver hasta qué punto podemos ser más críticos, intentar separar el grano de la paja, no quedarnos con la primera versión, buscar fuentes... Si hemos introducido ese debate, bienvenido sea. Siempre nos ha gustado arriesgar, está dentro del ADN de este equipo», expone Évole, entrevistado por EL MUNDO. «Ya es hora de relativizar con la Historia», propone.

Operación Palace fue seguido el pasado domingo por más de 5,2 millones de espectadores (un 23,9% de share) y es la emisión no deportiva más vista de la historia de La Sexta. El novedoso formato llegó a generar más de 4.800 comentarios por minuto en redes sociales, entre la indignación y la alabanza—según la consultora Global In Media, el 42% de los comentarios incluía una valoración sobre el programa, negativa en un

22% de los casos y positiva en un 20%—. ¿Es lícito dar a entender que el golpe de Tejero fue un montaje para robustecer la Monarquía aunque al final se confiese que el engaño radicaba en el propio documental?

«No fue un *Salvados*. Era evidente. En *Salvados*, yo voy de un personaje a otro, explicando una historia. Esto era otra cosa, con una voz *en off* rimbombante, música que daba miedo, imágenes de archivo y declaraciones de protagonistas. El espectador tiene mucho más criterio del que imaginamos», esgrime Évole.

Elsa González, presidenta de la Fape (Federación de Asociaciones de Periodistas de España), discrepa: «En el ámbito de la teoría y la sociología podría opinar de otra forma, pero en periodismo no se puede jugar con la audiencia. Es algo peligrosísimo, porque el trabajo del periodista se basa en la confianza. El periodismo es una cosa y el espectáculo es otra. Hay otros huecos para formatos como el de *Operación Palace*. Hacerlo sin avisar, confundiendo, de manera tan larga... No me parece correcto».

«Hemos sido cuidadosos en la ambigüedad. Planteábamos: '¿Puede una mentira explicar una verdad?', sostiene Évole. «*Operación Palace* es

pura creatividad televisiva. La Sexta y Atresmedia Televisión apuestan y seguirán apostando por la innovación y por romper moldes», manifiestan desde la cadena.

La presidenta de la Asociación de la Prensa de Madrid (APM), Carmen del Riego, apunta: «Parto de la base de lo que hizo Évole no es periodismo, sino ficción. Muchos espectadores se confundieron al encontrarse con *Operación Palace* en el horario de un programa informativo que

hace la misma persona. Se debía haber advertido». «El juguete es como es. Decir que era un falso documental le hubiese quitado gran parte de la gracia», defiende Évole.

Comparado con la invasión alienígena de *La guerra de los mundos* de Orson Welles, *Operación Palace* está más próximo a *Operación Luna*, creado por la cadena ARTE. En ese *mockumentary*—o falso documental—, se lanzaba la tesis de que Stanley Kubrick *fabricó* la llegada del

hombre a la Luna. Según *Operación Palace*, recayó en José Luis Garci el

encargo de orquestar el Golpe. En el verano de 2011, varios miembros de *Salvados* vieron sin ponerse de acuerdo *Operación Luna*, emitido en La 2. «Yo estaba de vacaciones en el Pirineo. Nos preguntamos: '¿Qué hecho de la Historia de España se puede prestar a esto? Teníamos entre ceja y ceja hacerlo sobre el 23-F».

Luis María Anson, con Jordi Évole, en La Sexta.

@ARubioCampana

El periodismo es algo serio y veraz. Y ahora una tertulia. Espectáculo televisivo. Y mañana, qué más querido @jordievole.

@rosamariaartal

Visto el éxito de #OperacionPalace creo que ha cumplido con creces el objetivo de idiotizar a la audiencia. Y no creo que fue-

ra el de @jordievole.

@FelipeAlcarazM

Otro pequeño tema: participar en un programa de ficción no es mentir. Todo lo más: es un experimento sobre el que hay que reflexionar.

@julia_otero

Enhorabuena, @jordievole!

Otros no salen después a pedir disculpas por engañarnos, pese a que nos montan un *fake* cada día.

@JoaPrieto

Lamentable pantomima de Jordi Évole con la #OperacionPalace. Si quería escandalizar con una ficción, que no juegue a periodista.

@BeatrizTalegon

Reconozco mi error. Me la han colado. Aún creía en algunos profesionales. Lo lamento.

@carnecrudaradio

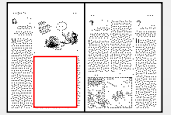
Para decir que hay secreto impuesto en el 23-F no hace falta #OperacionPalace, pero es el primer Orson Welles que se ha hecho con nuestra Historia.

@fanetin

Políticos que son bastante mejores actores que políticos... #HazteFan #OperacionPalace.

@JuanraLucas

Conseguiste desconcertarme @jordievole. No recuerdo nada tan bueno desde lo que hizo Orson Welles con La guerra de los mundos.

LIBERALIDADES

JUAN CARLOS
GIRAUTA

PERIODISMO O FICCIÓN

Fusionar realidad y ficción no solo es inmoral, es el principal problema de nuestra democracia

EL 25 de noviembre de 1891, Mariano de Cavia publicó en el diario *El Liberal* un artículo titulado *La catástrofe de anoche: España está de luto. Incendio en el Museo de Pinturas*. El hombre en cuya memoria otorga este diario desde 1920 el más prestigioso premio al columnismo en lengua española daba cuenta en portada de un pavoroso incendio en el Museo del Prado, causando gran conmoción. Al día siguiente, en el mismo diario, y bajo el título *Por qué he incendiado el Museo del Prado*, don Mariano revelaba el engaño y su justificación: contribuir a la prevención de tal tragedia.

Pretender ciento veintitrés años después que el falso documental de Jordi Évole sobre el golpe del 23-F es periodismo «experimental» equivale a reconocerle algún espíritu innovador a quien hoy día exhibiera un urinario como obra de arte. Básicamente, porque ya lo hizo hace casi un siglo Marcel Duchamp. Así que la excusa experimental de «Operación Palace» no se sostiene. Se arguye también el divertimento, la pizca de broma que supuestamente impregnaría la emisión de La Sexta para que cualquiera mínimamente avisado advirtiera que el ejercicio mezclaba realidad y ficción. Una práctica, digámoslo ya, abominable.

Sobre las majaderías con que se ha acompañado después la estafa televisiva, mejor no extenderse; hablan por sí solas: que si encierra una lección sobre la ficción que subyace en cada noticia recogida por cual-

quier medio de comunicación; que si las versiones «serias» sobre el 23-F son también inventadas, arrojándose así los autores de la cosa el estatus de denunciadores, de descubridores, de reveladores de las grandes farsas históricas, de debedores de la historiografía oficial, etcétera. De todos los pretextos quizá sea este el menos honrado, pues nos exige adornar el timo con una capa de valentía intelectual.

«Operación Palace» tiene un mérito que nadie le va a negar: alcanzó altísimas cuotas de audiencia, colapsó las redes sociales y ha ocupado las conversaciones durante más de veinticuatro horas. Ese mérito es mercantil y desconoce cualquier otro atributo. Yo mismo puedo interrumpir esta noche una tertulia radiofónica nacional avisando de que me están llegando mensajes de móvil donde me anuncian que Artur Mas acaba de declarar la independencia de Cataluña, o que está a unos minutos de hacerlo. Y armar un lío de espanto. Jordi Évole lo ha hecho con medios, con una impecable producción, con la complicidad de personalidades que, posiblemente, se preguntarían por qué no iban ellos a participar en un juego similar a la «Operación Luna» de la cadena ARTE, que «reveló» en 2002, con la colaboración de Henry Kissinger y Donald Rumsfeld, que el hombre jamás había pisado nuestro satélite y que todo había sido un montaje dirigido por Stanley Kubrick. En definitiva, también engrosa Jordi Évole su arsenal argumental presentando lo suyo como un homenaje a aquella pieza.

Ayer tuve ocasión de decirle al maestro José Luis Garcí que, de todos los intervinientes en la farsa, solo él tenía perdón de Dios, pues su profesión es la ficción. También hablé con mi amigo Arcadi Espada, el periodista que ha condenado las mezclas de realidad y ficción con más insistencia y con mayor eficacia. Recuérdese el caso Cercas. Espada me expuso una razón definitiva para deplorar la «Operación Palace»: Dentro de unos años –me anunció– muchos veinteañeros de ahora sostendrán con convicción que el golpe del 23-F fue organizado por el gobierno de España. Por eso –añadió–, fusionar realidad y ficción no solo es incompatible con el periodismo, y no solo es inmoral: es el principal problema de nuestra democracia. Al cabo de varias discusiones entendí el porqué.

Els treballadors de RTVV manifestant-se a les portes de Canal 9. D. GARCIA-SALA

El PSOE porta al Constitucional la llei que va tancar Canal 9

SALVADOR ALMENAR

Gairebé tres mesos després del cessament de les emissions de Radiotelevisió Valenciana (RTVV), als jutjats segueixen arribant demandes contra el tancament de l'ens públic. Ahir el PSOE va interposar un recurs davant el Tribunal Constitucional (TC) contra la llei aprovada a les Corts Valencianes -gràcies a la majoria del PP- que va permetre la supressió del servei públic, que va deixar d'emetre el 29 de novembre.

Es tracta d'un nou contenciós que presenten els socialistes davant el TC i que se suma al recurs -admès a tràmit pel tribunal- contra el decret llei aprovat pel govern valencià que li va permetre constituir-se com a junta d'accionistes de RTVV per prendre posteriorment la decisió de tancar-la. A la sortida del Tribunal Constitucional, la portaveu del PSOE al Congrés, Soraya Rodríguez, va explicar que el seu

partit ha interposat el recurs perquè entén que el tancament de Canal 9 i Ràdio 9 va suposar "un atropellament" de drets fonamentals. Concretament, el recurs es refereix a la tramitació d'urgència de la llei, que va impedir als diputats del Parlament valencià participar en l'elaboració de la norma.

Segons va assenyalar Rodríguez, el recurs del PSOE recull que la forma en la qual es va tramitar el projecte de llei que permetria tancar RTVV va vulnerar els articles 9, 20.3 i 23. Segons els advocats socialistes, la tramitació d'urgència va vulnerar "el principi de seguretat jurídica i la participació necessària dels representants dels ciutadans en els assumptes públics". La via judicial no és l'única en què es treballa per combatre el tancament de RTVV. De fet, avui es presenta a València una iniciativa legislativa popular per recollir firmes i exigir a les Corts una radiotelevisió pública i en valencià.

CABO SUELTO

ANTONIO
LUCAS

23-F, chanante

EN POLÍTICA y en cierto uso del periodismo la verdad es un vocablo administrativo para ennoblecer un menú escaso de verdades. Hay mañanas en que veo portadas con el mismo espanto con que el niño del *Sexto sentido* saludaba a los muertos. En mitad del entremés español y a día y medio del Debate sobre el estado de la Nación de hoy, **Jordi Évole** se descolgó con un *Cuéntame chanante* sobre el 23F, generando gran suministro de letras en Twitter y en los pasillos de la redacción (que es un Twitter con las patas cortas).

Sabemos que a ratos la memoria se negocia mejor desde el engaño. Principalmente ahí donde la Historia no ha sido concretada, como sucede con el golpe de Estado. De esa chirigota siniestra quedaron unas cuantas leyendas fosilizadas, un héroe aproximativo (el Rey) y unos malos con metralleta (los militares), que aún en su mayoría no habían cambiado de montura.

Esa es la parte chungu, real y tachada, mientras que lo que se ha dado *en abierto* de la opereta durante estos últimos 33 años da risa. Ahí quiere ir Évole, al descojone. Y pone en marcha una ficción que de por sí ya viene de fábrica cargada de ficciones. Y señala que el engaño es, a veces, cómodo para el que miente y para el mentido. Así se fue construyendo, entre otras ingenierías, la Santa Transición y esta democracia modelo. Así funciona el Estado de Derecho. Así entienden algunos la libertad de expresión. Así nos va, engrasados de sonrientes

«Ahí quiere ir Évole, al descojone. Pone en marcha una ficción que de por sí ya viene cargada de ficciones»

verdades a medias y convencidos de nuestro falso máster en transparencia. Évole y sus cómplices (muy bien actuados) tiraron al suelo esa idea general de que aquel amago golpista nos comprende a todos. Lo hizo con una coña audaz sacada de quicio, sin otro propósito que *destalibanzar* la solemnidad. Es hora de romper de risa la memoria a medias y unánime de aquellos tiros chusqueros que, dicen, afianzaron la historia democrática. Todos engañaron. Así que Évole inventa una historietita para señalar la ocultación de las certezas de aquella cabestrada. Y hace bien. Sabe que la inteligencia y el humor no pueden generar ya ningún daño.

Lo que vino a decir Évole es que el 23-F bien pudo ser una cutrez a la manera en que él y los suyos lo interpretaron. Y que en este asunto hay demasiado funcionario de la fábula. Y que bien podría haber entrado a tiros en Las Cortes **Manolita Chen** al grito de «¡Cómo están ustedeeess!». Y que si algún día se consensuó que un sólo héroe nos sacara de aquella turbia militarada, ya no queda ni el rastro. Pero sí las mismas sospechas, pues los héroes, como los errores y los *fakes*, nunca se hacen solos.

Vodafone ultima una ofensiva comercial en televisión

Mantiene el plan de lanzar la oferta de fibra óptica en el próximo mes de abril

S. MILLÁN / M. JIMÉNEZ
Barcelona

Vodafone vuelve a moverse en el ámbito de la televisión. Tras la cancelación de todos sus servicios a final de 2012 para evitar el pago de la tasa de financiación de RTVE, la operadora ultima una ofensiva en el ámbito de los contenidos, claves dentro de las guerras de tarifas y ofertas que se viven en el sector España.

Así, según explicó Antonio Coimbra, consejero delegado

de Vodafone España, en un encuentro con los medios de comunicación, la operadora está ultimando una oferta televisiva de la mano de Yomvi y Canal+. "Hemos estado trabajando con Canal+ para ofrecer una solución multipantalla de televisión, *tablets* y *smartphones*, que se lanzará en las próximas semanas", afirmó el directivo.

Coimbra precisó que, al ser la reventa de una oferta de otra compañía, Vodafone no deberá pagar la polémica tasa

de financiación de RTVE. Esta propuesta comercial va a coincidir, según el ejecutivo, con el lanzamiento comercial de los servicios de fibra óptica de Vodafone, previsto para el mes de abril. En este sentido, Coimbra anunció que la red de la compañía ya cubre 100.000 hogares, e insistió en que las previsiones pasan por alcanzar los tres millones de hogares pasados en septiembre de 2015, de manera conjunta con Orange, operadora con la que Vodafone mantie-

ne una alianza estratégica. "Nuestra ambición es cumplir el objetivo lo antes posible", afirmó el directivo, quien indicó que los proveedores están desplegando fibra en la actualidad en 12 ciudades.

Ni Coimbra ni Francisco Román, presidente de Vodafone España, quisieron hacer comentarios sobre la posible oferta que su compañía pudiera presentar por Ono, asegurando que el despliegue de fibra óptica sigue a su ritmo. "Estas inversiones están in-

cluidas en el presupuesto de nuestro próximo ejercicio fiscal", afirmó Coimbra. El ejecutivo recordó que Vodafone incrementará la inversión en 1.000 millones de euros en los próximos dos años en España a través del plan Spring, puesto en marcha por el grupo tras la venta del 45% de la estadounidense Verizon Wireless.

Dentro del segmento del 4G, Coimbra recordó que Vodafone fue pionero en el lanzamiento de los servicios en España.

EN LA RED

La mayoría cree que el reparto de los derechos televisivos del fútbol debería ser más equitativo

A la pregunta: «¿Debería repartirse el dinero de los derechos televisivos del fútbol de manera más equitativa entre todos los equipos de la Liga? La intención del Gobierno y la Liga de Fútbol Profesional es que para la campaña 2016/17 haya más dinero y se reparta de forma más equitativa.

VOTACIÓN FINAL
770 participantes

SÍ > 90% 695 votos

NO > 10% 75 votos

AJUBEL

► EL DEBATE DE HOY

¿Cree usted que la Policía no debe usar material antidisturbios contra los inmigrantes?

Si quiere participar, puede hacerlo en la sección de Opinión de ELMUNDO.es hasta las 20 horas de hoy.

Vodafone entrará en televisión con Canal+

J.M.Barcelona

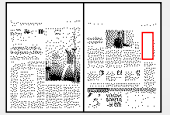
Vodafone quiere responder a la ofensiva de sus rivales en el negocio de la televisión de pago. Tras el lanzamiento de Movistar TV y de los servicios de televisión de Orange y Jazztel, el grupo británico se ha aliado con Canal+ para ofrecer televisión a sus clientes.

La operadora y la plataforma, participada por Telefónica y Mediaset, han llegado a un acuerdo para que Vodafone ofrezca contenidos premium de Yomvi, el servicio de televisión por Internet de Ca-

nal+, con acceso multidispositivo, tanto en un televisor por medio de un descodificador para televisores, con la marca Vodafone Box, como a través de móviles, tabletas y PC.

A partir de marzo, la compañía ofrecerá dos paquetes comerciales que permitirán a los clientes acceder desde sus dispositivos al fútbol de Canal+ por 12 euros al mes y otro paquete de cine a igual precio.

Con este acuerdo, Vodafone elude pagar la tasa por RTVE, al revender un servicio de terceros.

BAJADA DE IMPUESTOS

Los editores europeos piden reducir el IVA

Las Asociaciones Europeas de Revistas y la de Editores de Periódicos han reclamado medidas «inmediatas» a la Unión Europea que permitan una reducción de los tipos de IVA en la prensa digital. Esto se ha producido tras el anuncio de Francia y Alemania de igualar el impuesto en la prensa escrita con el de los servicios digitales. Así, los editores del Viejo Continente piden a los gobiernos nacionales y a la UE que apliquen las medidas necesarias en esta materia con el fin de garantizar una prensa plural e independiente en Europa.

Financiación sindicada de 175 millones a largo plazo

VOCENTO El grupo de medios de comunicación Vocento ha cerrado una operación de financiación sindicada a largo plazo con nueve bancos por 175,2 millones de euros para reforzar su estructura financiera. La operación, que sustituye líneas bilaterales existentes, se compone de dos tramos. El primero lo integran dos préstamos: uno de 75 millones amortizable con vencimiento en octubre de 2018 y otro a cinco años por 55 millones de euros. El segundo tramo es una línea de crédito *revolving* a cuatro años por importe de 45,27 millones de euros. Vocento subió ayer en Bolsa el 1,3%.

> QUIOSCO WIFI

Gowex y la asociación profesional de vendedores de prensa de Barcelona y provincia ponen en marcha el proyecto Quioscos Wifi.

Todos los vecinos y turistas que visiten la ciudad tendrán conexión gratuita a internet las 24 horas del día en más de 200 quioscos de prensa de la ciudad.

INTERNET

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
25/02/14	El Mas Carandell té fins a final d'any per refer la seva economia / Reus Digital.cat	35	2

Periodisme i Mitjans de comunicació

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
25/02/14	Quan el periodisme el fan les ONGs / e-notícies	38	1

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

El Mas Carandell té fins a final d'any per refer la seva economia

Dimarts, 25 de febrer de 2014

L'alcalde de Reus, Carles Pellicer, ha avançat que la reforma de l'administració local plantejada pel govern central només deixava dues opcions a l'Institut de Formació Mas Carandell: liquidar-lo econòmicament o deixar passar un any perquè es recuperi. El consistori, finalment, ha optat per aquesta segona opció: "El govern ha donat una oportunitat a la Fundació IMFE Mas Carandell en la línia d'aprovar un pla d'ajust, parlem amb els treballadors, no es toca ningú i busquem les fórmules perquè el dèficit es recuperi". En cas que l'operació faci efecte "ens permetrà aixecar el vol". De no ser així i d'acord amb la reforma del govern central, el Mas Carandell estaria tocat de mort. En la seva conferència anual del Col·legi de Periodistes de Catalunya, l'alcalde Carles Pellicer s'ha centrat en els conceptes d'austeritat, política social, infraestructures i possibilitats del territori. Pellicer ha desgranat l'obligada política d'austeritat condicionada per la realitat del context econòmic i per l'elevada xifra d'endeutament a les arques municipals. Una situació que l'alcalde ha definit com "un repte afegit: gestionar el canvi i la crisi, i fer-ho tenint com a primer objectiu atendre les persones més desafavorides". En aquest sentit, ha anunciat que en menys de dues setmanes es presentarà el pla de ruta respecte a les societats municipals, que passa per la seva eliminació o reformulació amb plans d'ajust. El batlle ha mirat el retrovisor per justificar "l'endeutament del consistori i un model heretat insostenible; la baixada dels ingressos i, finalment, la creixent demanda ciutadana de recursos i serveis relacionada amb els efectes de la crisi". En matèria social, Pellicer ha presentat el "primer Mercat de Projectes socials", una iniciativa "pionera" que veurà la llum a l'abril, de la mà de la Universitat Rovira i Virgili. L'alcalde confia reestablir la normalitat econòmica a les arques municipals en especial, per l'elevada xifra del deute en un parell d'anys, en què confia passar dels 401 milions euros del 2012 a 273 milions el 2015. Una reducció, per tant, de 128 milions d'euros del deute en quatre anys. En aquest sentit, ha recordat el programa perquè les famílies amb menys recursos puguin accedir a aliments frescos. Un programa que compta amb la col·laboració del Banc d'Aliments i setze entitats més, i que ha permès distribuir més de 200 tones d'aliments a unes 3.600 persones. Pellicer També s'ha referit a la borsa de lloguer assequible i al nou servei d'Assessorament al Deute Hipotecari, que des del març del 2012 ja ha atès més de tres-centes famílies. Per l'alcalde, els sis principals objectius són: ordenar i estabilitzar la situació economicofinancera en el si de l'Ajuntament i Innova (paraula que l'alcalde ha omès en el seu discurs, tot i referir-s'hi de manera velada: "Hem hagut de conviure amb el soroll politicomediàtic, conseqüència d'alguns processos judicials. Deixem que els jutges facin la seva"; establir un model de gestió més eficient amb els ciutadans; simplificar la complexitat de les societats municipals, alhora que es garanteix una "adequada prestació de serveis"; dinamitzar el teixit econòmic a la ciutat i, per últim, reivindicar Reus com "una referència en el territori i en el país". Noves tecnologies i turisme, per dinamitzar la ciutat. L'alcalde ha descrit la seva activitat de "visites" setmanals a les empreses i comerços de la ciutat per defensar el "potencial" que té Reus:

"Són empreses de primer nivell, innovadores i productives. Empreses que exporten arreu del món i que són referència internacional". És en aquestes trobades en les quals Pellicer percep "un incipient aire optimista" de recuperació econòmica. És per això que el batlle s'ha atrevit a parlar del 2014 com "un any de creixement". Amb un atur "estabilitzat des de fa tres anys" en uns 10.500 reusencs amb ganes de treballar, Pellicer considera que "el clima ha canviat i els puc assegurar que força empreses ens han fet saber que si la línia de creixement es confirma, tenen intenció de contractar nou personal". A més dels programes del Servei d'Ocupació de Catalunya, que han generat feina per seixanta-una persones, Pellicer confia en què l'arribada de INSA (del grup IBM) i Tez Tours al Tecnoparc "generi nous llocs de treball qualificats". En aquest camp, Pellicer ha anunciat que en breu s'anunciarà el portal Invest in Reus, amb la voluntat de complementar les tasques de promoció, "amb especial atenció als sectors agroalimentari i les noves tecnologies". En matèria de turisme, Pellicer ha tret pit del potencial de la ciutat amb els arguments del "patrimoni modernista i l'oferta comercial única". La consolidació del Gaudí Centre, amb un increment del 8% dels visitants respecte a l'últim any; l'arribada de noves línies i companyies de touoperació a l'Aeroport de Reus que el consolidin com una "peça clau" i les possibilitats que pot oferir BCN World, són alguns dels principals motius d'esperança econòmica pel batlle reusenc. Unes possibilitats que, segons Pellicer, es complementen amb la injecció estatal de 18 milions d'euros més IVA en els pressupostos de 2015, per connectar Reus amb l'alta velocitat, a través del Tercer Fil: "És la solució provisional que uneix Reus amb Vila-seca i el Corredor Mediterrani, per situar-se a Barcelona amb menys d'una hora". No obstant, l'alcalde ha subratllat que l'aposta definitiva, plantejada al POUM, és rehabilitar "la via Reus-Roda per a les mercaderies, amb la variant al voltant de la C-14, incorporant-hi posteriorment el mig recorregut de passatgers per tal de recuperar l'actual traçat urbà". La conferència ha comptat amb la presència dels regidors del govern municipal, els portaveus dels partits de l'oposició, a excepció de la CUP, i d'altres representants polítics del territori.

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Quan el periodisme el fan les ONGs

Dimarts, 25 de febrer de 2014

24 de Febrer de 2014 Els informes dels cossos policials són manifestament millorables. Ho acabem de veure amb el tràgic problema dels immigrants a Ceuta on en el primer moment no van tenir escrúpols en amagar el que havia passat, malgrat l'escandalós nombre de morts que s'hi van produir. Fins i tot ara són pocs els que parlen de la passivitat de la guàrdia civil i de la policia marroquina per auxiliar a unes persones que s'estaven ofegant. El comunicat oficial va desmentir que passés el que va passar. Va ser les gravacions de les ONG's qui van anar posant proves sobre la taula dels trets a l'aigua, dels gasos lacrimògens, fins i tot testimonis parlen que l'actuació no va ser estrictament dissuasiva (i això ho fan els que teòricament defensen el dret a la vida). Aquest fet ha propiciat moltes cròniques i comentaris, però pocs mitjans han enviat els seus periodistes a Ceuta per investigar uns fets que des del primer moment -i encara ara- són confusos. Els periodistes (o millor, les seves empreses) han deixat que aquesta feina d'investigació l'han desenvolupat les organitzacions humanitàries. No és el primer cop que passa que les informacions oficials són desmentides. A Catalunya tenim el cas de l'Ester Quintana que va perdre un ull en una manifestació i que van forçar a canviar el relat dels fets nombroses vegades als titulars d'Interior (en aquest cas també va ser una ONG - SICOM- encara que està integrada per periodistes altruistes). També el cas de l'empresari Juan Andrés Benítez que va morir el Raval després de ser detingut i apallissat pels Mossos. Aquí la força de les proves van obligar a anar rectificat les versions policials les van aportar els veïns. La credibilitat dels parts policials estan sota mínims. Sembla que l'afany corporativista de protegir a uns companys prevalgui sobre els fets i l'efectivitat de les denúncies és més que reduïda per la manca de proves que poden aportar els afectats i tot es queda amb un "la teva paraula contra la meva" i les autoritats normalment donen més credibilitat a l'informe policial que a les declaracions dels denunciats. Això que propicia que les valoracions del tracte rebut dels que surten de les comissaries o dels immigrants internats en els CEI's tinguin per a molta gent més credibilitat que les notes policials. Solució que proposa el ministre de l' Interior davant d'aquest problema: la proposta de prohibir filmar les actuacions policials. Mentre, massa mitjans prefereixen viure de comunicats de premsa i així s'eviten problemes No hi ha comentaris afegits a aquest article.